

NUORISO JA TAISTELU FASISMIA JA SODANVAARAA VASTAAN*

Kominternin VII kongressissa tov. Dimitrov kohdisti mitä ankarimman iskun itsevirtaustendenssejä vastaan. Hänen fasisminvastaista taistelua käsittelevä alustuksensa ja hänen loppulausuntonsa oli alusta loppuun tähdätty automatismia vastaan ja vaati bolševistisen aktiivisuuden mahdollisimman suurta kohottamista.

Sama perusajatus kulki myös tov. Ercolin (Palmiro Togliattin. — *Toim.*) koko selostuksen läpi. Minun lisähuomautukseni tov. Ercolin alustuksen johdosta koskevat vain yhtä sodanvastaisen taistelun osaa, nimittäin *nuorison* taistelua.

En voi tietenkään rajoittua puhumaan vain nuorison erikoisesta sodanvastaisesta taistelusta. Kaikkein tärkeintä, kaikkein *olennaisinta on yleisen taisteluhenkisen nuorisoliikkeen kehittäminen*. Niin taistelulle sodanvaaraa vastaan kuin myös taistelulle fasismia vastaan on *ratkaiseva* merkitys sillä, onnistummeko kehittämään nuorison voimakkaan vallankumouksellisen eli radikaalisen joukkoliikkeen.

Ja erikoisen tärkeätä on *nuorison* laajan *yhteisrintamaliikkeen* kehittäminen.

On selvää, että sodan- ja fasisminvastaisen taistelun kysymykset kuuluvat kaiken radikaalisen nuorisoliikkeen tärkeimpien kysymysten joukkoon. Mutta kokemus on osoittanut, että jos nuorison toimintaohjelmaan sisällytetään vain kysymys taistelusta sotaa ja fasismia vastaan tai

* Artikkelin pohjana on O. W. Kuusisen Kommunistisen Internationalin VII kongressissa v. 1935 pitämä puhe. — *Toim. huom.*

jos nuorison sodanvastainen ja fasisminvastainen taistelu käsitetään rajoitetusti, niin nuorison laajoja joukkoja ei voida vetää mukaan, niitä ei saada liikkeelle. Jotta siihen päästäisiin, on esitettävä *laajempi nuorison toimintaohjelma*.

Tämän on osoittanut esimerkiksi Nuorison kansainvälisen fasismin- ja sodanvastaisen taistelukomitean toimintakokemus. Tuo komitea on tehnyt melkoisen työn, mutta joukkoja oli vaikea saada mukaan niin kauan kuin rajoituttiin vain näihin kahteen kysymykseen. Vasta sitten, kun kansainvälinen komitea teki aloitteen laajan nuorisokonferenssin koollekutsumisesta nuorison yleisen ohjelman pohjalla, vasta sitten sen aloite sai merkittävää vastakaikua joukoissa.

Millä tämä on selitettävissä? Sillä, että *nuorison asema on viime vuosina perinpohjin muuttunut*. Tässä ei ole kysymys vain monivuotisesta kroonisesta työttömyydestä. On tullut jo joukkoilmiöksi, että nuorison on perin vaikeaa hankkia jokin ammatti. Useimmissa kapitalistisissa maissa olivat aikaisemmin eräät koulut, ainakin alimmat, avoimina nuorisoujoukoille. Nykyään työtätekevän väestönosan nuorison pääsy kouluihin ja yleensä opiskelumahdollisuudet ovat paljon rajoitetummat.

Aikaisemmin tietyllä osalla työläisnuorisoa, vaikkakin vähäisellä, oli mahdollisuus kohota hiukan luokkansa »yläpuolelle» — pikkuporvariston tai pikkuporvarillisen sivistyneistön riveihin; nuori työläinen saattoi poikkeustapauksessa valmistua lääkäriksi, arkkitehdiksi tai opettajaksi. Ja näitä poikkeustapauksia oli kylliksi, että laajat työläisnuorisoujoukot saatiin niiden avulla reformististen harhakuvitelmien pauloihin.

Nyt päinvastoin kokonaiset työläisnuorisokerrokset suorastaan *deklassoituvat*, heillä ei ylipäänsä ole mahdollisuutta saada työtä tai oppia jotakin ammattia. Tämä nuoriso vajoaa ryysyköyhälistöön, joutuu nälän ja kurjuuden, rikosten, prostituution jne. pinteisiin.

Mutta porvaristo, joka ei voi tarjota työtä yhä suuremmalle osalle nuorisoa, tarvitsee sitä sotatarkoituksiin. Nuoriso ajetaan sotilaskasarmeihin ja työpalvelusleireille.

Yhdeksän kymmenesosaa nuorisosta kärsii muodossa tai toisessa puutetta. *Nuoresta sukupolvesta on tullut hädänalainen, raskaasti sorrettu sukupolvi*. Se on uusi sorrettu kansankerros.

Tämä seikka on luonut erittäin otollisen maaperän nuorison laajan kansanrintaman kehittämiseksi.

Porvaristo antaa fasismiin tehtäväksi osattoman nuorison myrkyttämisen šovinismilla. Fasismilla epäilemättä on tässä tilanteessa objektiivisia mahdollisuuksia tuhoisalle työlleen. Mutta myös kommunismilla on nuorison keskuudessa paljon laajemmat toimintamahdollisuudet kuin aikaisemmin.

Tov. Dimitrov totesi oikein, että lahkolaisuus verhoutuu useasti bolševistisiin teeseihin. Sitä ilmenee nuorisoliikkeenkin alalla. On silti merkittävä myös se myönteinen kokemus, jota kommunistinen nuorisoliike on viime aikoina saanut eräissä maissa — ensi kädessä *Ranskassa ja Yhdysvalloissa*.

RANSKAN KOKEMUS

Fasistit asettivat Ranskan nuorisojoukoille kysymyksen »nuoren polven rintaman» muodostamisesta. Ranskalaiset toverimme (Raymond ja muut) ottivat vastaan tämän fasistien haasteen. Mutta miten?

Jos he olisivat olleet pelkkiä kaavaoppisia propagandisteja, he olisivat torjuneet koko kysymyksenasettelun ja sanoneet: ei ole olemassa nuoren sukupolven ongelmaa, on olemassa vain luokkaongelma, kysymys työtätekevien luokkien ja niiden nuorison sorrosta.

Mutta ranskalaiset toverit sanoivat toisin. He sanoivat:

— Hyvä on, puhukaamme nykyajan nuoren polven ongelmasta. Se on *tosiaankin* kärkevä ja kipeä kysymys. Se on kysymys nykyisen nuoren polven valtaenemmistön puutteenalaisesta, sorretusta, epätoivoisesta asemasta. Taistelu tätä nuorison säälimätöntä sortoa vastaan on tarpeellista. Nuorison taistelu oikeuksiensa puolesta, asiansa puolesta on ehdottoman tarpeellista. Nuoren polven rintama on muodostettava. *Mutta ketä vastaan?* Kuka on syyllinen nuoren polven kurjuuteen? Kuka riistää ja heittää nuorisoa kadulle liikevoittojensa kartuttamista silmälläpitäen? Kapitalisti, ennen kaikkea suurkapitalisti. Kuka sortaa ja ahdistaa nuorisoa? Kuka estää sitä elämästä ihmisen arvoista elämää? Taantumusporvaristo valtakoneistonsa avulla. Kuka tahtoo vielä tiukemmin sitoa nuorison kädet ja jalat? Kuka tahtoo hukuttaa vereen nuorison taistelun oikeuksiensa puolesta? Taantumusporvariston tahdon toteuttajat —

fasistit, »taisteluristin» miehet — he tahtovat sen tehdä. Juuri he siis ovat nuorison vihollisia. Heitä vastaan onkin muodostettava nuoren polven rintama.

Näin ranskalaiset toverit asettivat kysymyksen.

Ranskan fasistit esittivät tunnuksen: »Nuoren polven rintama *vanhaa* järjestelmää ja *vanhoja* puolueita, niiden joukossa myös kommunistista puoluetta *vastaan!*» Fasistit tahtoivat häikäistä nuorison silmät »uuden» liikkeen, »uuden» puolueen kyltin loistolla ja käyttää omiin fasistisiin tarkoituksiinsa nuorison oikeutettua vihaa vanhaa lahjottavaa puoluejärjestelmää vastaan. Mutta ranskalaiset toverimme sanoivat:

— Vanhaa järjestelmää vastaan! — mainiota. Mutta fasismihan edustaa kaikkein vanhinta ja inhottavinta järjestelmää, se on eräänlaista barbaariseen feodaaliseen järjestelmään paluuta nykyisessä yhteiskunnassa. Nuoren sukupolven välittömimmät edut vaativat nuorison laajojen kerrosten taistelua vanhaa järjestelmää vastaan yhdessä kommunistien kanssa, sillä kommunistinen puolue on ainoa puolue, joka taistelee johdonmukaisesti vanhan järjestelmän hävittämiseksi, vapauttaakseen työtätekevät luokat omistavien luokkien vuositaisesta herruudesta.

— Mutta kommunistinen puoluehan edustaa vain *yhden* luokan etuja, me taas edustamme koko kansan ja koko nuorison etuja, väittivät fasistit.

— Se on valhe! vastasivat ranskalaiset toverimme. — Kansan todellisia etuja ovat kansan valtaenemmistön edut, ja se kärsii puutetta harvojen rikkaiden loiseläjien riistämänä. Kommunistit puolustavat näitä kaikkien riistettyjen ja sorrettujen etuja. Fasistiset murhakoplat kuristavat finanssipääoman loiseläjien iestä vastustavia kansanjoukkoja ja sanovat sitä taisteluksi »kansan etujen puolesta».

Viime vuonna, jolloin ranskalaiset toverit ensi kerran sovelsivat tällaista menettelytapaa nuorisojoukkoihin, tämä ei suinkaan ollut mitään itsestään selvää. Vieläpä Kommunistisen Nuorisointernationaalin johdosta, vieläpä parhaimmista tovereistakin tämä tuntui kummalliselta, epäilyttävältä, hävettävältä. He ihmettelivät päättään pyöritellen:

Mitä kieltä tämä on? »Nuoren polven rintama», eihän se ole meidän kommunistista kieltämme, vaan fasisteilta lainattu iskulause.

Tämä oli tietystikin ilmeinen väärinkäsitys. Sillä ranskalaiset toverit ottivat vain lähtökohdaksi fasistien käyt-

tämän kysymyksenasettelumuodon valaakseen siihen *to-della vallankumouksellisen sisällön*. Ja juuri siksi, että he eivät pelänneet tätä kysymyksen muotoa, vaan lähtivät fasistien provosoimaan polemiikkiin nuorisojoukkojen edessä, juuri sillä tavoin heidän onnistui temmata aloite fasistien käsistä ja suunnata liike fasismia *vastaan*.

Juuri tätä taitoa torjua fasististen demagogien iskut puuttui aikoinaan nuorilta tovereiltamme Saksassa.

Puhuessaan laajoille nuorisjoukoille ranskalaiset toverit osasivat vastata oikein kysymykseen: *minkä puolesta* nuorison pitää taistella?

Alkeellisten jokapäiväisen leivän vaatimusten vai tulevaisuuden suurten ihanteiden puolesta? Tämä virheellinen vastakkainasettelu on ollut useissa maissa alituisena kompastuskivenä nuorison keskuudessa suoritettavassa kommunistisessa agitaatiotyössä — ja seurauksena on ollut, että nuorisoliittomme *eivät* ole taistelleet vakaumuksensa koko innolla nuorison välittömien, jokapäiväisten vaatimusten *enempää kuin* sen suurten tulevaisuuden päämäärienkään puolesta. Laajat nuorisojoukot ovat saaneet väärän käsityksen, että reformistit ja jopa katoliset papitkin huolehtivat paremmin kuin kommunistit nuorisojoukkojen jokapäiväisistä tarpeista ja että fasistiset demagogit pystyvät paremmin kuin kommunistit avaamaan heidän eteensä tulevaisuuden kiehtovia näköaloja.

Ranskalaiset toverit ovat löytäneet avaimen nuorison jokapäiväisten vaatimusten ja nuorisoliikkeen vallankumouksellisten päämäärien elimelliseen yhdistämiseen. He ovat herättäneet innokasta vastakaikua niin sosialistisen kuin tasavaltalaisen ja katolisenkin nuorison keskuudessa sekä työttömän nuorison joukkokokouksissa. Ranskalaiset toverit puhuivat:

— Puutetta kärsivän ja oikeudettoman nuorison on noustava yhteiseen taisteluun! Taisteluun oikeuksiemme, *nuorison oikeuksien* puolesta! Meillä on elämisen oikeus, mutta kapitalistit ja keinottelijat kieltävät meiltä tämän ihmisen alkeellisimmankin oikeuden. Me vaadimme viipymätöntä apua, viipymätöntä työn saantia. Meillä on oikeus saada ammattiopetusta, oikeus saada yleensä kouluopetusta! Ja tätä meidän oikeuttamme supistetaan nyt järjestelmällisesti ja riistetään se meiltä. Me vaadimme hallitukselta viipymättömiä toimenpiteitä sen ehkäisemiseksi. Me vaadimme pulan rasitusten siirtämistä työtätekevän kansan

harteilta raharuhtinaiden harteille, niiden harteille, jotka rikastuvat pulasta. Me, nuori polvi, vaadimme oikeutta parempaan ja onnellisempaan tulevaisuuteen. Me emme salli Ranskan hitleriläistämistä! Me vaadimme fasististen murhakoplien hajottamista! Me tahdomme puolustaa kansojen rauhaa! Ja siksi meidän on vastustettava päättävästi kotimaisia fasisteja ja taantumuksellista upseeristoa, jotka valmistelevat uutta maailmansotaa ja rikollista kansalais-sotaa Ranskan työväenluokkaa vastaan.

Tässä hengessä esiintyi Ranskan kommunistinen nuorisoliitto ja sen onnistui panna alulle laaja nuorison yhteisrintamaliike. Mutta nuoria ranskalaisia tovereitamme arvosteltiin vanhojen kaavaoppisten määritelmien kannalta:

— Te unohditte alleviivata, sanottiin heille, — että kapitalismin puitteissa on mahdotonta viedä läpi mitään vaatimuksia työläisnuorison aseman parantamisesta. Se on periaatteellinen laiminlyönti, se on opportunistista harhautumista, väittivät ankarat »arvostelijat».

Mutta ranskalaiset nuoret toverit selittivät ja selittivät täysin perustellusti:

— Ei, nuorison asemaan voidaan saada tiettyä parannusta, jos laajat nuorisojoukot nousevat yhteiseen päättävään taisteluun. Tapahtuuko näin — se riippuu ensi kädessä meistä, meidän tarmostamme ja oikeasta taktiikastamme.

Tämän todella bolševistisen päättäväisyyden innoittamat ranskalaiset toverit menivät työttömien nuorisojoukkojen keskuuteen ja sanoivat niille:

— Toverit, talvi lähestyy. Te tiedätte, mitä kärsimyksiä se tuo mukanaan. Onko meidän kestettävä kaikki nämä kärsimykset pelokkaiden orjain tavoin? Ei! Emme voi emmekä tahdo elää tulevaa talvea niinkuin olemme eläneet tähän asti! Ja jos te olette samaa mieltä, niin kehotamme heti ryhtymään toimiin. On heti lähetettävä joukkolähetystöjä työministerin puheille! Jopa Genèveenkin, Kansainliittoon! On heti järjestettävä voimakkaita mielenosoituksia Pariisiin kaduilla! Nuorison täytyy taistella elämänoikeutensa puolesta! Vain sillä tavoin voimme saada helpotusta asemaamme. Ja me tulemme taistelemaan kuin leijonat. Näytämme rikkaille pankkiireille ja muille pulakauden hyenoille, Comité des Forgesin herroille ja heidän kaltaisilleen, että me, Ranskan nuoriso, emme tahdo olla orjia!*Vaviskoon vanha maailma, sillä nyt nousee Ranskan nuoriso!*

Näin nuoret ranskalaiset toverimme *löivät* tässä vaiheessa fasismiin *poliittisesti* laajojen nuorisoujoukkojen edessä. Fasisteilta meni halu puhua edelleen »nuoren sukupolven rintamasta», he perääntyivät kuin piestyt koirat häntä koipien välissä.

Tämä »ranskalainen taistelutapa» fasismia vastaan oli viime vuonna vielä *jotakin uutta*. Se vaati silloin tovereiltamme suurta poliittista rohkeutta ja itsenäisyyttä. Tämä tapaus oli tärkeä poliittinen opetus niille KNI:n johtaville tovereille, jotka alussa eivät ymmärtäneet tätä vanhoista kaavoista vapaata Ranskan kommunistisen nuorison kieltä, koska eivät ymmärtäneet sen poliittista sisällystä. Ja nuo KNI:n johdossa olevat toverit oppivat nopeasti ja ryhtyivät tosibolševistisellä päättävyydellä tukemaan Ranskan kommunistisen nuorison toimintalinjaa. Enemminkin, he ottivat käsiinsä aloitteen saadakseen muidenkin maiden kommunistiset nuorisoliitot omaksumaan tämän kurssin.

Kommunistinen Nuorisointernationaali kokonaisuudessaan on tietysti ottanut vasta ensimmäiset askeleet tämän taktiikan soveltamisessa. Mutta ei ole mitään epäilyjä siitä, että se tulee nykyisen johdon ohjauksella kulkemaan nopeasti ja päättävästi eteenpäin tätä tietä.

AMERIKAN KOKEMUS

USA:n nuorisoliiton kokemus viime ajalta on myös mitä opettavinta.

Siellä oli alkusysäyksenä erään fasistiryhmän laajalti toivotettu organisatorinen aloite, jolla se hallituksen myötävaikutuksella kutsui koolle maan nuorisjärjestöjen kongressin. Kommunistisen nuorisoliiton eteen nousi kysymys: pitääkö sen lähettää edustajiaan tuohon kongressiin vai ei. Ei ole ihmeteltävää, että näin uudessa asiassa mielialat nuorisoliitossa hajaantuivat. Muutamia vuosia sitten tällainen kysymys olisi kaiken todennäköisyyden mukaan ratkaistu jopa ilman väittelyä, so. olisi yksinkertaisesti kieltäytytty kaikesta osallistumisesta ja varmaankin pidetty omahyväisesti tätä lähkolaishenkistä päätöstä parhaana ratkaisuna. Nyt kysymystä käsiteltiin nuorisoliitossa ja ilmeni, että osallistumista vastustaneilla tovereilla oli huonot perustelut:

— Pelkäämme, että olemme liian heikkoja voidaksem-

me pitää puoliamme niin mahtavia voimia vastaan, he sanoivat.

Vanha lahkolaisuus, joka niin usein on esiintynyt liioitellun itsevarmasti, ilmeni tässä tapauksessa, kun tärkeä käytännön kysymys vaati selvää ja miehekästä ratkaisua, epäluottamuksena omiin voimiin, työläisnuorison johtavaan osuuteen.

Amerikkalaisen nuorisoliiton johto, *toveri Green* sen kärjessä, hylkäsi tämän pelkurimaisen perustelun ja meni kongressiin, jonne oli kokoontunut sängen kirjavaa nuorisoa mitä erilaisimmista väestökerroksista. Amerikkalaiset toverimme saavuttivat tuossa kongressissa suurta menestystä. Fasismien asiamiehet eristettiin täydellisesti ja kongressi onnistuttiin muuttamaan radikaalisen nuorison yhteisrintaman suureksi kokoukseksi. Ja kun jonkin ajan kuluttua kokoontui toinen yleinen nuorisokongressi, kommunistinen nuorisoliitto valtasi siellä jo erittäin arvovaltaisen aseman nojautuen siihen luottamukseen, jonka se oli saavuttanut uudella joukkopoliittikallaan ja oikein järjestetyllä työllään, jota se oli oppinut tekemään.

Mitä se sitten konkreettisesti oli oppinut? *Ensiksikin se oli oppinut terveesti arvioimaan nuorisojoukkojen vasemmistumisen astetta*, so. arvioimaan sitä oikein, ilman oikeistolaisia aliarviointeja ja »vasemmistolaisia» yliarviointeja.

Aikaisemmin eräät toverit käsittivät asian yksinkertaisesti niin, että kun kerran työtätekevien joukkojen vasemmistuminen ja joukkoliikkeen nousu on alkanut — niinhän Amerikassa todellisuudessa olikin —, voidaan muutta mutkitta »todeta» vallankumouksellisen nousun olemassaolo ja sitten tarvitsee vain katsoa Kommunistisen Internationaalien ohjelmasta, mitä vallankumouksellisia tunnuksia on esitettävä sellaisessa tilanteessa ja mihin vallankumouksellisiin tehtäviin on käytävä käsiksi.

Nuoret amerikkalaiset toverit ovat nyt nähneet, että vaikka Yhdysvalloissa on jo tosiaankin alkanut suuri nuorisojoukkojen vasemmistumis- ja aktivoitumisprosessi, eivät nämä joukot eivätkä edes niiden aktiivisimmat edustajat ole vielä ymmärtäneet yksinkertaisimpiakaan kommunistisia tunnuksia ja iskulauseita. He eivät edes ymmärtäneet niin »yksinkertaista» asiaa kuin fasismia. Se oli selitettävä helppotajuisesti ja vielä sittenkin, kun he jo käsittivät, että fasismi on vihollinen, osoittautui, että monet

heistä pitivät täysin hyväksyttävänä Hearstin lehdistössä esitettyä tunnusta: »Fasismia ja kommunismia vastaan!» He eivät huomanneet, että juuri tässä peittävässä muodossa harjoitettiin puhtaasti amerikkalaista fasistista agitaatiota. Heille piti selittää kärsivällisesti asioiden todellista tilaa *tyrkyttämättä* selittäjän omaa mielipidettä. Edelleen selvisi esimerkiksi, että monet niistä, jotka olivat jo valmiit yhteistyöhön kommunistisen nuorisoliiton kanssa sodanvaaraa ja fasismia vastaan, eivät vielä rohjenneet lähteä katumielenosoituksiin. He eivät olleet lainkaan tottuneet tällaiseen taistelumuotoon, heidän kanssaan oli aluksi sovittava toisista, alkeellisemmista taistelumuodoista, jotka heidän järjestöjensä jäsenjoukot saattoivat hyväksyä omiksi taistelumuotoikseen, jotta sitten niiden taisteluvalmiuden kehittyessä johdettaisiin taistelua eteenpäin.

Toiseksi Amerikan nuorisoliittolaiset vakuuttuivat siitä, että me todella *voimme oppia paljon ei-kommunistisilta joukoilta.*

He esimerkiksi oppivat näiltä joukoilta »uutta kieltä», nuorison raikasta, konkreettista, helppotajuista ja ilmeikästä kieltä, sellaista kieltä, jota kongressissa tov. Dimitrov vaati vanhan, kuivan, stereotyyppisen järjestökielen tilalle. *Tov. Green* kertoi, miten heidän onnistui nuorisokongressin yhteydessä laatia nuorison kielellä kongressin tärkein asiakirja: Amerikan nuorison oikeuksien julistus. »Teimme kaiken voitavan saadaksemme mahdollisimman paljon nuorisjärjestöjen edustajia mukaan tämän asiakirjan laadintaan ja sen sanamuodon lopulliseen viimeistelyyn.» Ja hän lisäsi: »Työskennellessämme tällä tavoin emme heikentäneet kommunistisen nuorisoliiton arvovaltaa, vaan lujitimme sitä. Me osoitimme laajoille nuorisojoukoille, että kommunistisella nuorisoliitolla ei ole itsekkäitä pyyteitä ja että se omistautuu kokonaan nuorisokongressin laajentamistehdävälle tarkoituksenaan tehdä siitä laaja joukkoliike taantumusta vastaan, nuorison ajankohtaisten tarpeiden puolestamiseksi.»

Amerikan kommunistisen nuorisoliiton edustajat ovat oppineet joukoilta oikeaa suhtautumistapaa nuorison *ei-proletaarisiiin* kerroksiin. Ennen monet kommunistisen nuorisoliiton jäsenet suhtautuivat opiskelemaan nuorisoon ylemmyyden tuntoisesti ja siten tietysti vaikeuttivat läheisempien yhteyksien solmimista. Tämäkin oli lahkolaisuuden ilmausta ja se oli juurittava kommunistisesta nuoriso-

liikkeestä. Jos Amerikan kommunistisen nuorisoliiton edustajat eivät olisi osanneet toverillisesti lähentyä opiskelevaa nuorisoa, eivät he olisi voineet kehittää ylioppilaiden laajoja yhteisrintamaliikkeitä, joista tärkein oli sodan- ja fasisminvastainen ylioppilaslakko viime huhtikuun 12. pnä. Lakkoon osallistui 184 000 ylioppilasta.

Kolmanneksi Amerikan nuorisoliittolaiset ovat myöskin oppineet voittamaan entisen luotuneisuutensa taktiikan kysymyksissä ja käyttämään *joustavaa taktiikkaa*.

Tov. Green kertoi kaksi kuvaavaa esimerkkiä tästä. Ensimmäinen esimerkki: kongressin uskonnollismielisille osanottajille, jotka alussa suhtautuivat erittäin epäilevästi ajatuksen yhteisrintamasta kommunistien kanssa, järjestettiin sunnuntaiamuna mahdollisuus kuunnella jumalanpalvelusta. Toinen esimerkki: Rooseveltin nuorisoapusuunnitelmaa, joka edellytti 50 milj. dollarin määrärahaa nuorison pikaista auttamista varten, ei leimattu demagogiaksi, vaan se todettiin tovereittemme aloitteesta *myönnötykseksi*, johon hallituksen oli pakko suostua nuorison kasvavan yhteisrintamaliikkeen vaikutuksesta. *Samalla* nuorison yhteisrintaman johto osoitti tämän toimenpiteen koko niukuuden ja teki selväksi joukoille, että hallituksen suunnitelma saattaa huonontaa nuorison eräiden kerrosten asemaa.

Tov. Green arvioi täysin oikeutetusti tämän taktiikan tulokset seuraavalla tavalla: »Näin ollen Rooseveltin suunnitelma muutettiin nuorisokongressia vastaan suunnatusta toimenpiteestä välikappaleeksi, jolla edistettiin nuorison mobilisointia taisteluun hallituksen avun suurentamiseksi.»

Näette saman tuloksen kuin Ranskassakin: miekka on lyöty vihollisen käsistä ja suunnattu sitä itseään vastaan.

Neljänneksi Amerikan kommunistiseen nuorisoliittoon kuuluvat toverit tulivat vakuuttuneiksi siitä, että on mentävä *porvariston* johtamiin nuorison joukkojärjestöihin. Enemminkin, he ovat myös oppineet, *miten* siellä pitää työskennellä.

Aikaisemmin KNI luokitteli sellaiset nuorisojärjestöt yksinkertaisesti vihollisjärjestöjen joukkoon kuuluviksi ja niiden miljoonia jäseniä pidettiin »vastustajina». Se ei ottanut lainkaan huomioon, että Yhdysvalloissa ja muuallakin *työtätekevän nuorison enemmistö* kuuluu noihin järjestöihin. Ei pidä luulla, että nuorison enemmistö on järjesty-

mätöntä. Ei, monissa maissa enemmistö on järjestynyttä, eikä vain armeijassa, ei vain koulussa, jotka myös ovat porvarillisia järjestöjä, vaan välittömästi erityisissä porvarillisissa nuorisjärjestöissä. Ja vieläpä silloinkin, kun me todella aloimme puhua, että on työskenneltävä sellaisten järjestöjen riveissä, tämä työ käsitettiin täysin lahkolaisessa hengessä työksi niiden rappeuttamiseksi.

Amerikan nuorisoliittolaiset osoittavat nyt kokemuksensa perusteella: näihin joukkojärjestöihin ei ole mentävä niiden rappeuttamistarkoituksessa, vaan sitä varten, että saataisiin ne »muuttumaan porvarillisen vaikutuksen keskuksista yhteisrintamataistelun keskuksiksi, proletarisen vaikutuksen keskuksiksi». Nuorisojoukot pitävät mainittuja järjestöjä ominaan, ja me voimme laajentaa vaikutustamme joukkoihin vain työskentelemällä vakavasti noissa järjestöissä nuorison tarpeiden ja etujen puolustamiseksi.

Amerikan nuorisoliittolaiset ovat löytäneet puheenaolevista järjestöistä suuren joukon toimihenkilöitä ja jäseniä, jotka ovat valmiita taistelemaan yhdessä kommunistien kanssa taantumusta vastaan, ja vajaassa vuodessa Yhdysvaltojen kommunistinen nuorisoliitto on saanut perustetuksi noihin joukkojärjestöihin 175 solua.

Tällaisia ovat muutamat myönteiset kokemukset Amerikan kommunistisen nuorisoliiton työstä viime ajalta.

TYÖSKENTELY PORVARILLISISSA NUORISJÄRJESTÖISSÄ

Työskentely porvarillisissa joukkojärjestöissä, jonka Amerikan kommunistinen nuorisoliitto on niin menestyksellisesti pannut alulle, on mahdollista ja tarpeellista muuallakin kuin Yhdysvalloissa. Monissa muissa maissa se on yhtä mahdollista, vaikkakaan ei samoissa muodoissa. Isossa-Britanniassa kommunistinen nuoriso on aloitellut samantapaista toimintaa toisissa konkreettisissa muodoissa, eli tarkemmin sanoen aloittelee vasta nyt, se on aika lailla myöhässä. Skandinavian maissa ollaan tässä asiassa niin pahasti myöhässä, että kysymystä ei ole vielä asetettukaan täysin vakavasti.

Fasistisissa maissa tätä työtä on tietystikin harjoitettava toisella tavalla kuin legaalisisissa oloissa.

Mutta ei vain fasistisissa maissa, vaan myös eräissä siirtomaissa on sovellettava yhteisrintamataktiikkaa, esim. Kiinassa. On tunnettua, että Kiinan nuorisoliittolaiset ovat neuvostoalueilla suorittaneet todella legendaarisia urotekoja. He osaavat soveltaa mestarillisesti yhteisrintamataktiikkaa rintamanläheisessä vyöhykkeessä, mutta valkoisilla alueilla, missä riehuu Kuomintangin terrori, juuri tämä taktiikka on heidän heikoin puolensa. Kuuluisa ranskalainen kirjailija André Malraux joutui lähtemään Kiinaan etsiessään suurimman sankaruuden esimerkkejä. Sieltä hän löysi sitä mitä etsi: Kiinan sankarillisen nuorison suurtekoja. Mutta vapautuminen lahkolaisuuden jäännöksistä terrorin oloissa on osoittautunut vaikeaksi jopa kiinalaisillekin tovereillemme. Heidän täytyy oppia menemään luokkaviihollisen luomiin laajoihin joukkojärjestöihin. Ja he voivat sen tehdä. He ovat lahjakasta väkeä.

Myös muissa siirtomaissa, varsinkin Intiassa, voidaan saada aikaan hyvin paljon työskentelemällä porvarillisissa nuorisojärjestöissä.

Kaikissa imperialistisissa maissa tämä tehtävä on erityisen tärkeä sodanvaaran torjumisen kannalta. Miten muuten voimme yleensäkin sanoa valmistavamme työtätekeviä luokkia taisteluun sotaa vastaan, jollemme työskentele noissa nuorison porvarillisissa joukkojärjestöissä? Erittäin paljon työtätekevien kansankerrosten nuorisoa kuuluu sellaisiin joukkojärjestöihin. Mutta useimpien maiden kommunistit eivät yritä vakavissaan saada yhteyttä tuohon nuorisoon avatakseen sen silmät näkemään edessäolevan vaaran. Onko tämä bolševistista valmistautumista sodan varalta?

Vieläpä tuollaisten joukkojärjestöjen ei-fasistisetkin johtajat, nekin, jotka »rauhan aikana» harjoittavat passivistista propagandaa, yhdeksässä tapauksessa kymmenestä tosiasiallisesti antautuvat tavalla tai toisella sotilasjohdon käytettäviksi hetkellä, jolloin maan vallassaoleva porvaristo aloittaa sodan. Näiden järjestöjen nuoret jäsenjoukot yllätetään, vedetään petoksella sotaan, jos niitä ei valmisteta etukäteen kaikkeen tähän käyttäen hyväksi yhteyksiä kommunistien kanssa, jos kommunistit siihen saakka vain jaarittelevat joukkotyöstä.

KOMMUNISTISET NUORISOLIITOT

Miten voidaan imperialististen maiden proletariaatti valmistaa imperialistisen sodan varalta niin kauan kuin *kommunistiset nuorisoliitot* ovat niin heikkoja kuin nyt? Ilman työläisnuorison voimakkaita, maan suurimpiin nuorisjärjestöihin elimellisessä yhteydessä olevia aktiivisia vallankumouksellisia järjestöjä proletariaatti on taistelussa sotaa ja fasismia vastaan kuin kädetön so-tilas.

Mutta voimakkaiden *vallankumouksellisten* järjestöjen olemassaolon tarpeellisuudesta ei suinkaan seuraa, että nuorisoliittojen pitäisi ottaa riveihinsä vain sellaisia uusia jäseniä, jotka jo ovat vallankumouksellisia, jo ovat kommunistisia, jo ovat täysin toimintakykyisiä. Ei! *Ovet auki nuorisjärjestöihimme!* Kaikkialla, missä nämä järjestöt ovat legaalisia, niiden pitää olla täysin avoimia kaikille pojille ja tytöille, jotka ovat todella myötätuntoisia kommunistisille ja tahtovat sitä oppia.

Kommunististen nuorisjärjestöjen koko toiminnan tulee olla niin järjestettyä, että uudet jäsenet, jotka eivät vielä ole kommunisteja eivätkä vielä ole tottuneet kommunistiseen kuriin ja kommunistiseen aktiivisuuteen, tunsivat olevansa kommunistisissa nuorisoliitoissa kotonaan, kävisivät mielellään kokouksissamme, osoittaisivat elävää kiinnostusta järjestöjemme elämään ja voisivat askel askelelta vähitellen kehittyä kommunisteiksi.

Jäsenistön *vaihtuvuus* on ollut erikoisen suuri nuorisjärjestöissämme. Mutta mitä on tuo vaihtuvuus? *Se on lahkolaisuutemme arvostelua meille myötämielisten joukkojen taholta.* Enimmäkseen tämä lahkolaisuus ilmenee siinä, että uusille jäsenille esitetään niin ylenpalttisia vaatimuksia työhön ja kuriin nähden, etteivät he voi niitä täyttää. Sitä paitsi heidän työnsä on huonosti järjestettyä, etupäässä teknistä laadultaan ja niin ikävää, että se voi tappaa kaiken elävän mielenkiinnon. Ja jos joku ei voi täyttää asetettuja vaatimuksia, nuorisotyöntekijät käyvät joukolla hänen kimppuunsa ja toisinaan erottavatkin. Espanjasta minulla on tietoja, että vaatimukset nuorisjärjestöjen jäsenten työhön nähden ovat siellä useinkin jopa korkeammat kuin kommunistisessa puolueessa. Vastaavasti jäsenistön vaihtuvuuskin on siellä hyvin suuri. Tämä on eräs, vaikkakaan ei ainoa, mutta pahimpiin kuuluva tapa *jäljitellä*

puoluetta, mistä тов. Dimitrov niin perustellusti arvosteli nuorisojärjestöjämme.

Menneinä vuosina voitiin nuorisoliittolaisten keskuudessa toisinaan kuulla kinastelua seuraavan skolastisen vastakkainasettelun pohjalla: pitääkö nuorisojärjestöjemme olla *kasvatus-* vai *taistelujärjestöjä*? Käytiinpä vielä taistelua »opportunistista poikkeamaakin» vastaan, joka muka ilmeni siinä, että nuorisojärjestöjä pidettiin kasvatujärjestöinä. Tietysti, jos kasvatuksella ymmärretään vain kirjojen, teesien, luentojen ym. välityksellä tapahtuvaa opiskelua, niin silloin se on tosiaankin opportunistista.

Miten Lenin asetti tämän kysymyksen? Hän sanoi Venäjän Kommunistisen Nuorisoliiton III edustajakokouksessa lokakuussa 1920:

»Nuorisoliiton tehtävänä on järjestää käytännöllinen toimintansa sillä tavalla, että samalla kun tämä nuoriso opiskelee, järjestyy, yhdistyy ja taistelee, se kasvattaa itseään ja kaikkia niitä, jotka näkevät siinä johtajansa, että se kasvattaa kommunisteja.»

KOMMUNISTISEN NUORISOINTERNATIONAALIN PERUSTEHTÄVÄ

Kommunistisen Nuorisointernationaalin perustehtävänä on *luoda nuorisoliikkeen yhtenäisyys fasismia, sotaa ja kapitalistista sortoa vastaan*. Tämä perustehtävä on täysin selvästi ja päättävästi asetettu toveri Dimitrovin selostuksessa ja kongressin päätöslauselmassa työjärjestyksen toisesta kysymyksestä. Se sai osakseen kommunistisen nuori-soedustajiston innokkaan hyväksymisen Kominternin kongressissa. Samalla on viitotettu Kommunistisen Nuorisointernationaalin toimintalinja lähimmän taistelukauden ajaksi.

Kommunistisen Nuorisointernationaalin lähimmän kongressin tulee kehittää saadun kokemuksen perusteella konkreettisesti tätä kommunistisen nuorison perustehtävää eri maiden oloja vastaavasti, selittää ja varmistaa se lähiajan erillisten käytännön tehtävien muodossa.

Sosialistiset nuorisojärjestöt ovat yleensä yhtä eristäytyneitä kuin kommunistisetkin nuorisoliitot. Suurimmalta osaltaan ne ovat nykyään puoliksi nukkuvia järjestöjä, joilla ei ole suurta arvoa proletariaatin luokkataistelun te-

kijöinä. Mutta solmimalla kiinteitä yhteyksiä kommunistiseen nuorisoon ne voidaan herättää uuteen aktiiviseen elämään.

Sosialististen ja kommunististen nuorisoliittojen voimien yhdistäminen ja jatkuva yhteistoiminta epäilemättä aiheuttaisi työtätekevän nuorison vilkasta tuloa molempiin nuorisojärjestöihin. Yhdessä ne muodostaisivat *johtavan voiman* maan joukkoluontoisessa nuorisoliikkeessä, erikoisesti fasisminvastaisessa liikkeessä, sillä fasismi uhkaa hävittää niin kommunistiset kuin sosialistisetkin nuorisoliitot ja kaikki edistykselliset nuorisojärjestöt.

Sen vuoksi тов. Dimitrov kehotti nuorisoa muodostamaan kommunististen ja sosialististen nuorisoliittojen *fasisminvastaisen liittouman* luokkataistelun pohjalla. Tämä тов. Dimitrovin kehoitus varmaankin saa mitä voimakkainta vastakaikua sosialistisen nuorison taholta.

Kommunistisen nuorison puolestaan täytyy kaikin tavoin helpottaa sosialistisille nuorisojärjestöille tämän ehdotuksen hyväksymistä. Se on merkitsevä suurta askelta eteenpäin nuorisoliikkeessä.

Mutta tämä kansainvälinen tehtävä ei suinkaan merkitse sitä, ettei eri maissa voitaisi ja pitäisi *mennä pitemmälle*. Jos Komintern ottaa nyt päiväjärjestykseen kysymyksen puolueiden yhdistämisestä, niin on selvää, että sosialististen ja kommunististen nuorisojärjestöjen yhdistämismahdollisuus on monissa maissa vieläkin ajankohtaisempi tehtävä.

Ranskan kommunistinen nuorisoliitto on myös tässä suhteessa esiintynyt tienraivaajana. Se otti rohkeasti ja avoimesti käsiinsä aloitteen ja esitti sosialistiselle nuorisoliitolle yhdistymisohjelman, joka sai laajaa vastakaikua sosialistisen nuorison keskuudessa.

Espanjassa tämä kysymys on samoin jo ajankohtainen. Huomenna se voi tulla ajankohtaiseksi monissa muissa maissa, esimerkiksi Itävallassa, Belgiassa ja Yhdysvalloissa.

Sosialistisessa Nuorisointernationaalissa on jo muodostunut vasemmistosiipi, joka ponnistelee yhteisrintaman aikaansaamiseksi ja lähestyy vallankumouksellisia asemia. Toisin ei voi ollakaan! Suurten luokkataistelujen edellä työläisnuorison parhaat voimat siirtyvät reformismin leiritä proletaarisen vallankumouksen leiriin. Eivätkä vain työläisnuorison, vaan myös muihin työtätekeviin luokkiin kuu-

luvan, opiskelevan ym. nuorison voimat. Ne antavat uusia taistelukykyisiä täydennyksiä yhteiskunnallisen vapaustaitelun armeijaan.

Näin tapahtuu kaikissa niissä maissa, joissa kommunistit osaavat oikealla tavalla tukea porvarillisissa joukkojärjestöissä tapahtuvaa nuorison radikalisoitumista.

Sen vuoksi muodostuukin niin ajankohtaiseksi tov. Dimitrovin nuorisolle asettama toinen tehtävä, nuorison kaikkien ei-fasististen joukkojärjestöjen, mm. ammattiliittojen, osuusliikkeiden jne. nuorisojärjestöjen voimien yhdistäminen mitä laajimman yhteisrintaman pohjalla, »jopa muodostamalla erilaisia yhteisjärjestöjä taistelemaan fasismia vastaan, nuorison ennenkuulumatonta oikeudettomuutta ja militarisointia vastaan, puolustamaan nuoren polven taloudellisia ja kulttuurioikeuksia». (Kursivointi minun.—O. K.)

Tämä on oikea tie, tämä on kommunistisen nuorisoliikkeen linja.

Nuorison kansainvälisessä yhteisrintamaliikkeessä on viime aikoina tullut tunnetusti käytäntöön uusia tunnuksia, jotka muodoltaan ovat sangen vanhoja: vapauden, rauhan ja demokratian puolustuksen tunnuksia. On aivan luonnollista, että eräät toverimme pysähtyvät tällöin aprikoimaan, sillä he tietävät mainiosti — muuten ei voi olla kaan —, että meidän kannattamiemme tunnusten tulee kestää periaatteellinen arvostelu.

Toverit, joilla on epäilyksiä, eivät ota huomioon, että ajat ovat muuttuneet, että tunnus ei ole kivettymä, että sen elävä sisällys muuttuu ajan ja tilanteen mukana. Vapauden tunnus oli aikoinaan vallankumouksellinen tunnus porvarillisessa vallankumouksessa. Sittemmin se muuttui reformistiseksi tunnukseksi ja vielä myöhemmin lopulta vastavallankumoukselliseksi. Esimerkiksi Saksassa vv. 1928—1932, jolloin sosialidemokraatit istuivat hallituksessa ja pitivät kiinni tunnuksesta: »Vasemmalta ja oikealta tulevaa diktatuuria vastaan, vapauden puolesta», se oli sosialidemokraattisen hallituksen vastavallankumouksellinen tunnus. Mutta nyt, kun sitä ei esitetä kommunisteja vastaan käytävän taistelun tunnuksena, vaan yhdessä kommunistien kanssa käytävän fasisminvastaisen taistelun tunnuksena, siinä on tietystikin aivan toinen sisällys. Tietysti sellaiset kansanrintaman tunnuksia ovat venyviä ja sen tähden kommunistien on tehtävä ne selviksi. Joukoille on asetettava jyrkästi kysymys: *mille luokille vapaus?* Muussa ta-

pauksessa tämä tunnus voi sumentaa proletariaatin ja sen liittolaisten luokkatietoisuutta.

On siis selvitetävä kysymys, mutta ei ole viisasta suoralta kädeltä hylätä tällaisia tunnuksia. Lenin sanoi:

»Vapaus on ilman muuta erittäin olennainen tunnus jokaisessa vallankumouksessa, olkoonpa se sitten sosialistinen tai demokraattinen.»

Uuden »ranskalaisen kielenkäytön» mukaan on nuorison yhteisrintamaliikkeessä myöskin alettu puhua *nuorison ihanteista*. Kunhan ei se olisi jo idealismia, joka meidän on torjuttava? Ei, asia ei ole niin. On olemassa taantumuksellisia ja vallankumouksellisia ihanteita. *Neuvostolaiset ihanteet* ovat materialistisia ja kommunistisia ihanteita, ne on saatettava laajojen nuorisojoukkojen omaisuudeksi, juurrutettava niitä.

Tosiasiat osoittavat, kuinka suuri arvovalta Neuvostoliitolla on kapitalistisissa maissa, erikoisesti nuorisojoukkojen keskuudessa. Mutta kuinka heikosti me vielä teemme tunnetuksi Neuvostoliiton suuria saavutuksia! Kuinka heikkoja olemmekaan, kun pitää esitellä sitä ihanaa tulevaisuutta, joka avautuu neuvostomaan nuorison eteen. Nuorisoliikkeen tärkeimpiä poliittisia tehtäviä on kertoa laajasti siitä, mitä sosialismi tuo nuorisolle.

Viime keväänä oppikoulun päättänyt neuvostoliittolainen tyttö kirjoittaa:

»Ovet riemuisaan luovaan elämään ovat vieraanvaraisesti avoinna edessämme.

Insinöörit, sorvaajat, traktoristit, agronomit, kirjailijat, kemistit, sähkötekniikot — kaikki ovat tarpeellisia nuorelle kauniille synnyinmaalleni!

Niin, Vladimir Majakovski on oikeassa: 'Elämä on ihanaa ja ihanaa on elää' tällä erinomaisella aikakaudella ja erinomaisessa maassamme! Ikätoverimme ulkomailla eivät ole milloinkaan nähneet näin erinomaisia, elämäntäyteisiä, aurinkoisia ilonpäiviä kuin meidän nykypäivämme.

... Tämän mahdollisuuden opiskella iloisesti, reippaasti ja hyvin ovat meille valloittaneet vanhempamme, veljemme suuren kommunistisen puolueemme johdolla lokakuun taisteluissa...

... Meidän keskuudessamme on paitsi tulevia insinöörejä, teknikkoja, kemistejä, agronomeja, Punaisen Armeijan komentajia, lentäjiä, tankkimiehiä myöskin kirjaili-

joita, runoilijoita, säveltäjiä, kuvanveistäjiä, on lentopalloilijoita, šakinpelajia, mainioita urheilijoita!

... Olemmehan neuvostomaamme nuoria isäntiä! Edesämme on valtava tehtävä — alistaa tahtoomme avaruus ja aika!

Me tahdomme elää, meidän täytyy elää ja me elämme kauan, sillä Vladimir Iljitš antoi tehtäväksemme — rakentaa kommunistisen yhteiskunnan. Hän sanoi: juuri nuorison on rakennettava kommunistinen yhteiskunta...

... Niin, me

ymmärrämme ja valtaamme kaiken,
sinitaivaan ja arktisen yön.

Ja kun maa meiltä kuntoa vaatii,
joka ainoo teemme sankartyön.

... Sankaruus meillä ei ole pelkkää tarkoituksetonta kunnian tavoittelua: meidän sankaruutemme ilmenee jokapäiväisessä vakavassa työssä ja taistelussa.»

Koettakaa esittää nämä sanat kaikkien kansojen kielellä, mutta ehdottomasti nuorison verevällä ilmeikkäällä kielellä, ja te voitte silloin vakuuttua, että tällä tavoin saadaan vallankumouksellisessa agitaatiiossamme aikaan paljon enemmän kuin hengettömillä tilastoilla.

* *
*

Näistä nuorisoliikkeen myönteisistä esimerkeistä näkyy, että eräiden maiden kommunistinen nuoriso on jo ottanut ensimmäiset päättävät askeleet oppiakseen »*purjehtimaan luokkataistelun myrskyisällä merellä*», kuten tov. Dimitrov kongressissa lausui.

Meitä elähdyttää vahva usko, että uusi taktillinen suuntaus, jonka tov. Dimitrov osoitti meille niin vakuuttavasti, auttaa meitä saavuttamaan todella suurta menestystä vallankumouksellisen maailmanliikkeen kaikilla aloilla eikä vähiten kommunistisessa nuorisoliikkeessä.

Mutta eräs seikka on eittämätön: *asia ei edisty itseltään*. Ennen kaikkea tarvitaan kommunististen puolueiden alituista huolehtivaa apua nuorisoliikkeelle, paljon tehokkaampaa apua ja johtoa kuin on ollut tähän saakka. Ranskan ja Yhdysvaltojen nuorisoliittolaiset kertovat, että heillä ei ole mitään valittamisen aihetta — näissä maissa puolueet todella auttavat. Tov. Raymond sanoi: »Aikaisemmin

me autoimme puoluetta, nyt puolue auttaa meitä.» On siis käynyt niin, että nuorisomme omat saavutukset ovat saataneet myös puolueen johdon ymmärtämään paremmin nuorisoliiton tehtäviä ja tarpeita.

Kaikkien kommunististen puolueiden, kaikkien niiden johtajien on kerta kaikkiaan ymmärrettävä: nuorisoliike on yhteiskunnallisen vapausliikkeen *sydän*. Meidän nuorisomme, meidän toivomme kasvaa, mutta se voi kasvaa kymmenen kertaa nopeammin, jos puoluejohto auttaa sitä tositeolla, jos se antaa nuorison avuksi todella kyvykkäitä voimia. Eräät kommunistisen nuorisoliikkeen ohjaajat ovat viime vuosina kohonneet todellisten nuorisojohtajien tasolle. Mutta asia ei luonnistu, jos puoluejohto, kuten nyt usein tapahtuu, heti ottaa itselleen jokaisen nuorisoliittolaisaktiivin, joka on osoittautunut kykeneväksi nuorisoliikkeen työssä. Kommunistinen nuorisoliitto on tietysti myöskin kaaderikoulu puoluetta varten. Mutta koululla, jolta viedään opettajat ja johtajat, ei ole mitään arvoa.

Toinen imperialistinen maailmansota lähestyy. Valmistellaan rikollisinta kaikista rikollisista sodista: vastavallankumouksellista imperialistista hyökkäystä neuvostomaata, kaikkien maiden työläisten isänmaata vastaan.

Me tiedämme, että tämä sota on oleva porvaristolle vaarallisin sota. Vallassaoleva porvaristo kiiruhtaa sotaseikkailua kohti. Eräissä maissa se on jo valinnut »johtajiksi» tyhmänsokeita, hurjapäisiä seikkailijoita, luovuttanut niiden käsiin hallitusohjaukset.

Ehkäpä Saksan porvaristo ei ansaitse parempia johtajia, mutta olipa asia miten tahansa, maailma on suojattava niiden riehunnalta.

Japanin armeijan johtajat ovat melkein yhtä suuressa määrässä yhteiskunnallisesti vaarallisia »rauhan apostoleja» (kuten tunnettu kenraali Araki itseään ja asekumppaneitaan nimitti).

Myöskään Puolassa ei poliittinen harkinta ole hallinnan peräsimessä.

Valloitusshalussaan kyltymätön brittiläinen imperialismi puolestaan on valmis tukemaan — suoraan tai välillisesti — jokaista seikkailijahallitusta sodassa neuvostomaata vastaan.

Kaikki ne sysäävät eri puolilta maailmaa uuteen kansojen teurastukseen. Siitä johtuu uhkaava sodanvaara.

Se vaatii vaatimalla työtätekevän väestön vakavaa ja

tarmokasta mobilisointia vastaiskuun, taisteluun porvariston sodanvalmisteluja vastaan. Se vaatii miljoonaisten nuorisojoukkojen kutsumista yhteisrintamaan.

Me toistamme usein tunnusta imperialistisen sodan muuttamisesta kansalaissodaksi porvaristoa vastaan. Tunnus sellaisenaan on hyvä, mutta se muuttuu tyhjäksi vaaralliseksi fraasiksi, jos emme tee etukäteen mitään vakavaa luodaksemme nuorison yhteisrintaman.

Tarvitaan sata kertaa laajempaa vallankumouksellista nuorisoliikettä. Että se on monissa maissa täysin mahdollista, sen osoittaa Ranskan ja Amerikan nuorisoliittolaisten saavuttama menestys.

Vain siinä tapauksessa, jos käymme kaikkialla tiukasti kiinni tähän työhön ja teemme sitä kunnollisesti, jos saavutamme tässä työssä todella huomattavaa menestystä, vasta silloin voimme sanoa valmistavamme bolševikkien tapaan joukkoja imperialistisen sodan varalta.

Me kutsumme yhteisrintamaan myös nuorison pasifistisia järjestöjä, mutta meidän on väsymättä valistettava nuorisoa siihen suuntaan kuin Lenin opetti:

»Sinulle annetaan kivääri. Ota se ja opi hyvin sotataitoa. Tämä taito on proletaareille välttämätön — ei sitä varten, että ampuisit veljiäsi, muiden maiden työläisiä, niin kuin tehdään nykyisessä sodassa ja niin kuin sosialismin petturit kehottavat sinua tekemään, vaan sitä varten, että taistelisit oman maasi porvaristoa vastaan, tekisit lopun riistosta, kurjuudesta ja sodista, ei hurskaiden toivomusten avulla, vaan voittamalla porvariston ja riisumalla sen aseista.»

Jos kommunistiset puolueet ja meidän nuorisomme lähtevät tässä hengessä taisteluun sotaa vastaan, niin ei ole epäilystäkään, että tuleva vastavallankumouksellinen imperialistinen sota johtaa useissa maissa vallankumoukseen ja että tuon sodan lopussa monet Göringit tulevat näyttämään yhtä surkeilta kuin van der Lübbe Leipzigissä.

Aikakauslehti »Bolševik», 1935, n:o 16

Suomennettu tätä kokoelmaa varten